

клоните на високите буки и джбове от манастирската гора, която изглеждаше сега обхваната от пожар. Между разхвърлените каменни блокове и между трънаците се чертаяха алени пътеки, които постепенно се обръщаха във виолетови. По околните скали се занареждаха тъмни сенки. Над дефилето се понесе лека сива мъглица. Птиците допяваха песните си и вечерника разнасяше наоколо аромата на горска чубрица и теменуга. Ние дълго се любувахме на хубавата вечер.

Отец Лаврентий пръв наруши мълчанието и каза:

— Аз всяка вечер идвам тук на разходка. По цели часове се радвам на този красив планински кът и все още не мога да му се наситя. Всеки ден той открива пред очите ми по някоя нова прелест...

— Да, много живописен кът!... — потвърдих аз още в захлас.

— А знаеш ли ти, защо се казва тази скала „Нончова“? — запита отец Лаврентий.

— Не!... А и отде да зная, когато сега за пръв път я посещавам... — отвърнах аз.

— Било то отдавна, — подзе монаха, като погладигъстата си и черна брада, — когато турците покорили България. В подножието на планината имало село. Жителите на това село, за да се запазят от вражеския нож и от потурчване, избягали в планината. В една нейна непристъпна гънка те си построили ново село, скрито от око на врага.

Така, осамотени в дивите планински усои, живели селяните дълго време, без да бждат открити и обезпокоявани от някого.

Един ден, едно смело момче, Нончо, което горяло от силно желание да види какво е станало със селото им в полето, без да обади някому, упътва се за там. Срещат го няколко турци. Те били уморени и изгладнели. Срещата им с момчето ги подсетила, че наблизотрябва да има село, където могат да си отпочинат и се нахранят. Турците запитали момчето къде е селото.

Смутено и изплашено, то не отговаряло нищо. Джръжанието му раздразнило турците и те почнали немилостиво да го бият и го подкарали да каже селото. Стигнали до тук, до това място. За да не издаде сели-